

Jeg tror, at baade dette Things endnu fastholdte Ønſter og Regjeringens dertil ſvarende Begjæring havde burdet indrømmes ligesaa fuldt ſom de Indrømmelser, der ere ſkete, før Sagen kom til Fællesudvalget. — Hvad nu ſelve Fællesudvalget angaar, har jeg naturligviis ingen Beretning at afgive om dets Forhandlinger og dets Møder — det er ikke Meningen, at de ſulle fremdrages i Thinget —; men jeg maa dog tillade mig at bemærke ved Mindretallets Betænkning, at naar der ſiges at være ſtrag givet Antydninger til Indrømmelser, ſom Flertallet ikke har villet gaa ind paa, maa jeg tilſtaa for mit eget Vedkommende, og jeg tror, jeg tør ſige det Samme for mine Kolleger, at de Antydninger, der ſkete i det første Møde om Villighed til Indrømmelser, af os maatte forſtaas paa en ganſke anden Maade. Selv om det ikke af et æret Medlem var temmelig tydeligt udtalt, mente man med diſſe Antydninger, at det ærede Landſting ſkulde give Noget for, ſkulde gjøre Indrømmelser med Henſyn til ſit Forhold ligeoverfor Regjeringen, og da dette Forlangende mødte beſtemt Modſigelse, bleve diſſe Antydninger ikke gjentagne, ſelve Indrømmelserne ikke engang nævnte, før Afstemningen var ſket, og begge de Indſtillinger, ſom nu foreligge, være vedtagne; da kom det ud, at det, man vilde indrømme, var den ſtore Sum af 32,022 Kr. Ligeſaa lidt kan jeg naturligviis erkjende det for rigtigt, naar den Tilſtand, hvori det høie Folkething, ganſke viſt med paatvungen Paſſivitet fra de tidligere Regjeringers Side, men ingenlunde uden beſtemte og alvorlige Indſigelser fra dette Thing, har bragt Univerſitetet, kan kaldes en i en Mærkelig beſtaaende Ordning, thi det har aldrig af dette Thing været erkjendt for en Ordning, der kunde eller burde beſtaa, at man aarlig ſpiſte Univerſitetets Formue op. Det er ſket derved, at man tvang en tidligere Miniſter, ſom var begyndt paa et ſtort og koſtbart Foretagende, nemlig Anlægget af den nye botaniſke Have, og ſom var begyndt paa dette Foretagende under den beſtemte Afſtalt, at Midlerne dertil ſkulde gaa af Kommunitetet — man tog dette Ord tilbage — til at udbetale Udgiften af Univerſitetets Kaſſe. Siden den Tid er der ganſke viſt gaaet 10 Aar. Denne Sag var paa Bane i Fællesudvalget 1874—75, hvor man rekonſtrerede mod den, og hvor man endelig opnaaede, at der blev givet et Tilſkud af Statskaſſen, men man maatte nøies med det Mindre, fordi man ikke kunde ſætte Mere igjennem dengang. Det er ſaaledes en Tilſtand, ſom dette Thing aldrig nogenſinde har erkjendt for at være den rette eller beſtaaende, og jeg tror, man maa takke den nuværende høitærede Miniſter for, at han engang har beſtemt forlangt, at denne Tilſtand ſkulde ophøre, thi det er ingen ordentlig Tilſtand, men det er en Tilſtand, hvori der ikke er nogen god Mening, og ſom ikke kan erkjendes for at være en ordinær Tilſtand. At det ſkulde være

et Omſvøb, ſom Flertallet har bragt i Forſlag, kan jeg ikke erkjende. Det er en midlertidig Ordning, ſom man er gaaet ind paa, og ſom jeg ved, at den høitærede Miniſter ogſaa vil gaa ind paa, fordi man haaber, at den Lov om den endelige Ordning, ſom nu i 2 Aar har ligget i Folkethinget, omſider ſkal komme iſtand, og fordi man haaber, at den midlertidige Ordning vil fremme dens Tilbliven. Det man har imod at ordne Univerſitetets Forhold paa den af os foreſlaaede midlertidige Maade ſiges imidlertid ganſke ligefrem i ſamme Stykke, hvor det hedder, at Flertallets Forſlag antages at „kunne vanſeliggjøre eller forhindre, at en Reform af Univerſitetets fundatsmæssige Beſtemmelſer og dets Virksomhedsforhold overhovedet ſættes i Forbindelse med en nærmere Ordning af dets økonomiſte Stilling.“ Det vil alſaa ſige: man ønſker ved at bringe Univerſitetet i en ſtedfyldere finantiſiel Orden og berøve det dets Kapitalformue at gjøre det lettere at ſaae Univerſitetets Organisation og hele Indretning behandlet og betragtet ſom et økonomiſt Spørgsmaal, hvorover Folkethinget har større Indflydelse, fordi økonomiſte Spørgsmaal pleie at forelægges ſørſt der, og ogſaa med en viſ Ret blive forelagte ſørſt der, end naar denne Sag fremkommer ſom en virkelig Organisationslov. Det kan fra dette Things Side, og jeg er overbevist om, at de allerfleſte Medlemmer ville være ganſke enige med mig deri, paa ingen Maade ønſtes, at Folkethinget ſkulde kunne udøve den ſamme Myndighed over Univerſitetets Indretning og hele Virkemaade, ſom det udøver over Finantsloven eller over de rent finantiſielle Spørgsmaal. Der maa dette Thing hævde ſin fulde Egeberettigelse, og det høie Folkething har heller ikke hidtil givet ſynderligt Bidneſbyrd om, at det vil kunne magte et ſaadant Spørgsmaal ſom det om Univerſitetets Virksomhed og Indretning, thi det er nu over et halvt Aar ſiden, at det nedsatte et Udvalg for at drøfte det høiere Underviſningsvæſen, men der foreligger ikke endnu en eneſte Minie fra dette Udvalg om, hvad Folkethinget mener om det høiere Underviſningsvæſen. Naar det engang kommer frem, ville vi ſaae det at ſe, men jeg antager ikke, at den Betænkning vil beſtyrke Landſtinget i Beredvillighed til at overlade Univerſitetets Indretning til Folkethinget. Ganſke viſt gaar man andeſteds endnu meget videre end at gjøre et Univerſitetets Indretning og Virkemaade til et rent Økonomiſpørgsmaal. Der er en anden lovgivende Forſamling, ikke ſaa meget fjernt herfra, hvor man nylig har taget ſig for at anfætte en Profeſſor uden at ſpørge Regjeringen og uden at bryde ſig om, at det dog der ligesom her tilkommer Kongen at anfætte Embedsmænd. Men det kunde let hændes, hvis man gjorde det hele Univerſitetsspørgsmaal til Økonomi, at det da vilde gaa ikke meget bedre her. — Hvad Myſtiksbygningen angaar, da ſtal jeg kun bemærke, ſom jeg alt har ſagt, at det